

ממאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ירושלים, נסיציונה, גדרה, רמלה, ראשון-לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת יד' טבת התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:27	17:18	17:50
16:23	17:15	17:45
16:23	17:14	17:45
16:27	17:18	17:50

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הרב החסידי הקדוש כמהר"ר חיים כפוס'
זצ"ל שהיה דיין במצרים, ונסתמא, והיו מרנגים עליו שה'ו לקח שוחד, ואמר בתוך קהל ועדה כי שמע דיבת רבים יהדיו ירנגו שלקח שוחד, ואם האמת איתם כן יהיה תמיד הענן יכסנו, ואם הוא נזהר מאד בזה יאירו עניו כבראשונה, ונתקבלה תפלתו בהלו נרו ואני הצעיר ראיתי חתימתו כשהיה סגי נהור, והיה חותם מאומד הדעת, וכמעט אין האותיות ניכרות כמי שלא ראה וראיתי חתימתו אח"כ ה' נסי חיים כפוס'. בתיבה מאושרת ועד היום גוי הנשבע לשקר על קברו נענש.

הכל לטובה - גם אם אין הטובה נראית היא תעלה ותצמח לאחר זמן

"אם הרב דומה למלאך ה' צבקות יבקשו תורה מפיהו ואם לאו אל יבקשו" מה הפירוש **מלאך ה'?** העולם אומר - כשם שאין לך השגה במלאך כך אם אין לך השגה ברב שלך, יבקשו תורה מפיהו. רבי **זבולון גרז** זצ"ל אמר - מלאך הוא בלי שינוי - תמיד. אין זמן שהוא לא מלאך. כך, הרב - בלי שינוי!

נא להתפלל לרפואת חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

היצר מרגיע אפוא את המצפון שלנו, מטשטש אותנו, משבש את השכל, וכך אין אנו נותנים את **ליבנו להתבונן** בחומרת מעשינו! הדרך היחידה להתמודד כנגד התבולה זו - הגנה להתעורר, להתבונן, לתת לעצמנו "מכות חשמל" אשר יעוררו אותנו **מתרדמתנו**, ואז בודאי נחליץ למלחמה כנגד היצר המבקש את נפשנו!

יהודי אחד התלונן בפני רבי **אברהם הזקן מסלונים** זצ"ל: "חזרתי בתשובה אך איני מרגיש שינוי כלשהו לטובה. מה יהיה עלי?" השיבו רבי אברהם: "אדם שנכנס לבוץ ומבקש לצאת, פוסע בבוץ בעמל רב. **הפסיעה השנייה** אינה טובה מקודמתה. שוב נתקעת רגלו ברפש. ואף על פי כן אין עמלו לשוא. הולך ומתקרב הוא לחוף מבטחים."

מוסלמי רע איש בליעל העליל על המקובל רבי **שמעון אגסי** זצ"ל עלילת שוא. הועמד הרב למשפט, ועד מהרה הוכח כי האיש דובר שקר ומטרתו להכפיש את שם הרב, כדי שהמוסלמים יפרעו ביהודים. **הערבי נענש**, וכעבור ימים אחדים פגעה מדת הדין במעליל, הוא חלה ומת אחרי זמן קצר. אירוע זה **התפרסם מאוד**, וגם המוסלמים דברו ביניהם על "איש אלוקים קדוש", **שמשמים תבעו את דינו**

ללא **העבודה והעמידה על יסוד זה ש"אין עוד מלבדו" קשה להגיע לאמונה**

רבים חשבו כי בקיאותו האדירה של רבנו **יחיא אלשיך** זצ"ל מסתימת בידיעת התנ"ך בלבד, ולא ידעו כי שפע ידיעותיו בעמקות חובקת שמים וארץ בכל מקצועותיה של התורה, **כספר תורה** מהלך. אולם רבי יחיא העדיף תמיד להצניע עצמו ולא אבה בפרסום. לרוב צניעותו, כשנשאל בשאלה מסוימת, היה עונה בסגנון שכזה: "אני חושב ש...": או: "כך נראה לי...". ומי שלא הכירו היטב, יכול היה לטעות ולחשוב כי אין הדבר ברור אצלו. אך **זו היתה דרכו** - להסתיר עצמו אפילו ממקוריו, כך שרבים מהם לא ידעו להעריך.

לע"נ איש החסד והמעש ר' יגאל ישעיהו ע"ה ת.נ.צ.ב.ה. הונצח על ידי: אברכי אור החיים

אמר הגביר "מרובים צרכי עמך ואני נותן ברוך ה' ביד רחבה מוטב שלא לדבר על כך..." אמר לו הרבי **מצאנו** זצ"ל, שנודע במעשי הצדקה והחסד שלו ואמר: "דבר, דבר, כאות נפשך **אבל העיקר** תן צדקה".

בחירת האדם אינה תלויה כלל במצב שבו הוא נמצא

נקודה למחשבה
מעשה שקה אצל הגאון רבי **מרדכי בנט** זצ"ל, שהצרכן להתרחק במענינות הרפואה של 'קארלסבד', ושם נפגש עם "רב" הרפורמי מעינה אחת שבאשכנז, ואותו "רב" **התפאר בפניו** כי כל עניני קהלתו הדתיים נחתכים על פיו. תקה רבי מרדכי על קננתו, ומצאו ריק מפל ידיעת התורה. שאל אותו רבי מרדכי: מה עושה כבודו לשבני קהלתו באים אליו בשאלות של אסור והיתר, או של הלכות טרפות, כשצריך לתת להם תשובה ברורה - כשר או טרף? ענה לו הרב הרפורמי, אני נוהג להטריף מספק. אמר לו רבי מרדכי: אספר לךבדוד מעשה: יהודי אחד הנה גר בכפר רחוק מעיר פרנקפורט, והנה מגדל עופות, אנוזים ותרנגולות לשחיתה, הוא הנה נגש לשוחט של הכפר כדי לשחוט את העופות, והכפרי הנה מוכר את בשכם ושומנם של העופות לבני הכפר. ומנה התפרנס. כשמצאו איזה שאלה בעוף, כגון מחט בקרקקו או שבר בגף וכיוצא בזה, הנה הכפרי רותם את סוסו ונוסע לפרנקפורט לשאול את רב העיר, כדי שיוכה לו הלכה למעשה. פעם אחת נכנס לייצן אחד לביתו של הכפרי, ואמר לו: **למה לך לנסע** העירה מרחק של כמה פרסאות, לשאול את הרב אם כשר או טרף, ובכפר בימות הח' כרף. שמע נא לעצתי, כתוב בתורה, "ויכשר בשדה טרפה **לא תאכלו**, לקבל תשליכו או תו". מכאן מוכח שהכפר שטרף מגיע לבלב, לכן אם תהיה איזו לך שאלה בעוף אם הוא כשר או טרף, הנח את העוף במקום מסויים כדי שיהנה נראה לעינו של הכלב, ואז אם יאכלנו הכלב, סימן שהוא טרף. ואם לאו, בודאי שהוא כשר... הכפרי שהיה עם הארץ, שמח על העצה, ומאז הנה נוהג לתת עוף שיש בו שאלה בהלכה לפני הכלב, והכלב אכל את כל העוף **ראשו** על כרעיו וקרבו. לאחר כח' דש ימים, הקלית הכפרי שוב לנס' ע' אצל רב העיר. כשראהו רב העיר, שאל אותו: מפני מה לא פאתה זמן רב לשאול שאלות על העופות? השיב לו הכפרי: אדוני הרב, אמנם שאלות רבות היו לי בעופות, אלא שהכלב שלי הנה פוסק בהם להטריף או להכשיר. שאל אותו הרב: ועלך למה פאת אלי? השיב הכפרי לתמו: הכלב שלי הוא **מוחמיר יותר מדאי**, ונתמיד הוא רק מטריף את העופות... פנה הגאון רבי מרדכי אל "הרב" הרפורמי ואמר: וגם כבודו הולך באותה שיטה להקמיר מספק, ואין זו דרכו של הרב.

כפי שאומרת המשנה נעשה לך רב והסתלק מן הספק!!!
אדם שלא **מתייעץ ושואל** פשוט עושה הרבה טעויות בחייו (העורך)

כשהיה פעם רבי שמחה זיסל זצ"ל

בעיצומה של הנחת תפילין, בין הנחת השל יד לשל ראש, עבר במקום אחד מעובדיה של הישיבה ופנה אליו בברכת "בוקר טוב". רבנו זצ"ל כמובן לא יכל להשיב לברכתו באותו רגע.

אך מיד משהניח את התפילין של ראש, הודרו לחפש את אותו עובד שבינתיים המשיך בדרכו וירד במדרגות הסמוכות לבית המדרש. רבנו זצ"ל רץ אחריו וקרא לו: "אדוני! אדוני! בוקר טוב לך..." והתנצל שלא יכל להשיב לו קודם כי היה באמצע הנחת תפילין...

אהבה אמיתית זאת אשר מעוררת את האדם להעניק לתבונה עזרה

היכרותו של האדמו"ר זצ"ל עם

האדמו"ר רבי אהרון רוקח מבעלז זצ"ל, החלה עוד בימי בחרותו, כשנסע עם אביו האדמו"ר הרשנ"ג אל האדמו"ר רבי יששכר דוב מבעלז, ששהה באותה עת בעיירה הולשיץ שבגליציה. בטרם נכנסו אל הרבי מבעלז, פנו תחילה לאכסנייתו של בנו הרה"ק רבי אהרון והפליגו עימו בשיחה, מאז נקשרה נפשו של רבי אהרון עם האדמו"ר מלעלוב בקשרי ידידות והערצה עמוקה, קשרים הדוקים ששבו וחודשו ברבות הימים כאשר עלה רבי אהרון להתיישב בארץ ישראל.

"זכרונות" מעיד אחד מתלמידיו של רבי אליהו ראטה זצ"ל,

"כמה זמן ארך לרבי אליהו לחזור ולשנן לעצמו את מעשה העבודה של הכנה הגדול ביום הכיפורים. במשך שעה ארוכה למד כמה שורות שאפשר היה ללמוד בדקות ספורות בלבד. לעומד מן הצד נראה היה כי רבי אליהו אינו מבין כראוי את פירוש המילים... משנן היה לעצמו מילה אחר מילה תוך ביאורה לעצמו בפשיטות רבה.

לאחר מכן קטע אחר קטע, וחזר על זה כמה וכמה פעמים. הוא שאל את עצמו שאלות פשוטות בפשט, והשיב לעצמו תשובות עד שהבין את הדבר היטב על בוריו. אכן סדר עבודת הכנה הגדול ביום הכיפורים היה שגור על פיו על כל פרטיו המטופעים, כמו 'אשרי'.

החיים עצמם מורים לנו את הטוב ואת הרע מה קיים ומה חולף ודימיוני מהו האושר האמיתי שכדאי לבחור בו ומהו מזויף שצריך להתרחק ממנו בכל פינה שנפנה אם נסתכל במבט אמיתי וחודר נגיע להכרה למאוס ברע ולבחור רק בטוב. אולם כדי לזכות למבט חיים זה צריך להמצא תמיד במתח רוחני.

יראת ה' בלא שמחה אינה יראה אלא מרה שחורה

הסיד, תלמיד מבית מדרש **הקוצק**, למד הלכות שחיטה, כעבור זמן שאל אותו הרבי: "דומני שכבר כמה שנים הינך לומד הלכות שחיטה מדוע אם כן לא הוצאת עד הנה סמיכה ולא היית לשהוט? השיב החסיד בתמימות: "בהלכות שחיטה הראשונות נאמר כי השהוט צריך להיות ירא שמים ואת הסעיף הזה אני לומד ולומד ועדיין לא הגעתי לקיומו.

מפני מה פותחת התורה באות ב'? ללמדך שעדיין לא הגעת לא' בידיעתה

"בכל ביתי נאמן הוא" מפרש האבן עזרא - בלי שינוי. נאמנות פירושה בלי שינוי. דרגתו של משה עבד ה'. במידה מסוימת ראינו גם אנתנו גדולי ישראל שביום רגיל, באמצע השבוע, בשבתות, ביום הכיפורים ופורים התנהגו בלי שינוי. אותה יראת שמים ועבודה בשקידת התורה, לימוד והנהגה.

דרכי ה' נסתרות, לא כל מה שנראה לך טוב זה באמת וכן להיפך

"משולחן נבוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

יְיָ בָרַכְכֶּם בְּיוֹם הַהוּא לְאֹמֹר בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמַךְ אֱלֹקִים כְּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה וְיִשָּׂם אֶת אֶפְרַיִם לְפָנֵי מְנַשֶּׁה (בראשית מה, כ).

בכל ליל שבת מברך אבי המשפחה סביב שולחן שבת את ילדיו בברכת "ישמך אלקים כפאפריים וכמנשה". ועריך להבין מדוע התייחדה ברכה זו לברך בה את כל ילדי ישראל. אלא, בשעה ששיכל יעקב את ידיו וברך את אפרים ביד ימין שהיא החזקה והמובחרת, נשאר אפרים קטן בעיניו ולא גבה ליבו, לא גבה לפני ולא רמו עיניו (תהילים קלא, א), לא התגאה בזה שסבו שם את ימינו עליו. וכן מנשה, אע"פ שראש שמכבדים יותר את אחיו הקטן, לא עלתה קנאה בליבו.

כשהבחין זאת יעקב שמוח בליבו וקבע בך יברך ישראל לאמרו! זו הברכה שמברכים את ילדי ישראל, שגם אם אחד מבני הבית יהיה יותר חכם ומועיל מחשני, מ"מ לא יתגאה אחד על השני ולא יקנאו האחד בשני, אלא יתנהגו במידת הענווה והפירגון, ישמך אלקים כפאפריים וכמנשה, כמו אפרים ומנשה שלא עלתה גאוה וקנאה אחד על השני.

לפעמים קורה שאחד מהבנים מועיל יותר מחשני, מתרץ קושיה קשה ואומר פירוש נפלא, והאח השני מתחיל להתמרמר ולכאוב, למה אחיו מועיל והוא לא, ומנגד האח שמעילח מתגאה וחושב שמגיע לו הכל. אני ואפסי עוד (ישעיה מו, ז), זו לא הברכה, הברכה צריכה להיות כאפרים ומנשה, שהאחד לא יגבה ליבו ושבשני לא תעלה קנאה.

יעקב אבינו ע"ה שיכל את ידיו בכוונה תחילה כדי לבדוק אם נתקן דבר הקנאה בין האחים, וכשראה שאין בניניהם קנאה, קבע והחליט שראויים שני הצדיקים הללו שבהם יבורכו כל ילדי ישראל, " בך יברך ישראל לאמרו ישמך אלקים כפאפריים וכמנשה".

ועוד אפשר לומר שהתייחדו אפרים ומנשה על פני שאר השבטים כיון שהם נולדו בערוות הארץ, בארץ מצרים, מקום טומאה וכישוף, לא היה להם ממי ללמוד ולהתחנך, ובכל זאת נשאר ראי שמים ולא למדו ממועטי הגויים, כל השבוע היו חוזרים על התורה והיראה שהיה יוסף מלמדם ביום שבת, בהם ראוי לברך את ילדי ישראל, שגם כשיהיו בגולה ומעורבים בגויים ישאר ביראתם תורתם קדושתם וטהרתם!

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

השדכן: "נו, מה בקשר לבחור שהצעתי לך.?"

"הבחורה: "אני מתלבטת. "השדכן: "מה הבטיח? "הבחורה: "הוא מבוגר מדי. "השדכן: "אז אין לך זמן להתלבטויות. בכל יום שנובר הוא רק מזדקן יותר!"

בימות הגשמים היו סמטאות

ראדין שטופות בבוץ תושבי ראדין היו מטילין קרשים כי להקל על המעבר הגאון החבץ חיים זצ"ל נזהר שלא לדרוך עליהם והסביר בודאי לקח משהו קרש והניחו פה בלי לשאול רשות מן הבעלים

והרי זה גזל העובדה שרבים עוברים בדרך זו אינה מוציאה אותה מכלל גזל והוסיף מצאנו עירובין נג ע"ב כי רבי יהושע ביקש להצדיק את הליכתו מסוג זו ואמר לתניוקת ששאלה אותו על כך: לא דרך כבושה היא? וענתה **ליטטים שכמוך כבושה**. על כן אינני מוכן ללכת על קרש זה.

דבר האלוקים הוא מקור כל חיי אמת. **למד לדעת** ולהבין את הדברים. ביכולתם לרפא את נשמתך ולאחדה עם מקורה.

כל העלונים: hamaor.net

המתניות היא מעצור לבחון אם יצה"ר לא הפך ליצה"ט

מה שרמזו בפסוק בתהילים: "לא בגבורת הסוס יחפץ ולא בשוקי האישי יצה, רוצה ה' את יראוי המיחלים לחסדו". ויש לשאול, מה עניין שמיטה להר סיני? מה הקשר בין רישא לסיפא? האם אין זה דבר והיפוכו- גבורת הסוס מול יראת שמים?... דוד המלך ע"ה לא עוסק כאן בגבורת הסוסים ובשרירי רגליים אנושיים.

כוונת הפסוק היא **לעבודת ה'** שיש בה גבורה שטותית, גבורת סוס, כלומר פרומקייט ללא יראת שמיים... אלו, שמקור חומרותיהם אינו נובע מיראת שמים, אצים ורצים להם עד שנתקלים בקיר ונחבטים [ה"קאפ אין וואנט" - ראש בקיר] הם עלולים להחמיר גם כשאסור... לא בהם חפץ ה'- רוצה ה' את יראיו....

חולשת אנוש גורמת לכן, שניצחון ואמת אינם יכולים לדור תמיד בכפיפה אחת, לכן, אם אתה חייב תמיד לנצח לא תוכל תמיד להיות צודק

רשימת תפוצה info@hamaor.net

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, עלימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אליעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר **מרת הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

דוור שכונתי הגיע לבית פרטי שעדיין לא ביקר בו. על השער לגן היה שלט: "זהירות תוכי". הסתכל הדוור לתוך הגינה וראה תוכי על ענף של עץ. הדוור פתח את השער והגיע עד לעץ. הסתכל על התוכי וגייחך בולזול. התוכי הסתכל בחזרה אל הדוור ואז קרא בקול לדוברמן שישב בצד: **"רקסי, עכשיו!"**

כשהקב"ה רואה שאנו רוצים את סוכריות העולם הזה הוא אומר כביכול "אהה אפשר להשתיק אתכם עם סוכריה מצוין אם כן שהמשיח יחכה קצת וכך הוא **משתיק כל אחד ואחד** מאיתנו אז זה עם כמה דולרים את שכנו עם סלון חדש את הבן דוד שלו עם אוטו חדש וכן הלאה

אבל אם הינו באים לפני ה' באמת ובתמים ואומרים לו ריבנו של עולם **אנחנו לא רוצים** אוטו ולא בית ולא דולרים, **אנחנו רוצים רק אותך** המצב היה נראה שונה לחלוטין ה' היה נגלה אלינו וגואל אותנו מיד